

عنوان مقاله:

عرفان در شاهنامه

محل انتشار:

همایش ملی ادبیات غنایی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

فاطمه غفوری - استادیار زبان و ادبیات فارسی، واحد انار، دانشگاه آزاد اسلامی، انار، ایران

خلاصه مقاله:

مطالعه در عناصر سازنده هراثردابی و کشف قوانین حاکم بر آن، مارادارشناخت ساختارهای درونی متن و تعیین عناصر سازنده آن یاری میدهد. یکی از عناصر سازنده هراثردرونمایه و محتوای آن است. اندیشه های حاکم بر کل شاهنامه حاکی از بی اعتباری دنیا، بی حاصلی رنج آدمیان، بسنده کردن به خدا، تسلیم همه سویه در برابر جهان و جهان آفرین، گردن نهادن به جبر، مرگ و پوچی، ناپایداری کار جهان، فرمانروایتقدیر، تضاد، ابهام در کار جهان و شومی پژوهش در آن، جاودانگی مرگ، خواری ثروت و..... همه نشانگر عرفانی بودن آن است و شاهنامه مشحون از داستانهایی است که فردوسی برای بیان مقاصد عرفانی و اخلاقی خود از آنها به استادی هر چه تمامتر بهره گرفته است. غالباً این تصور وجود دارد که شاهنامه با عرفان مناسبتی ندارد. در این مقاله بانگاهی به شاهنامه فردوسی از دیدرونمایه و محتوا، به بررسی داستان های شاهنامه پرداخته می شود که رگه هایی ناپیدا و ظریف از تفکرات عرفانی رامی توان در آنها پیدا کرد و بسیاری از آنها می توانند حامل مفاهیم رایج در ادب رسمی عرفانی باشند و شاهنامه از این منظر بزرگترین اثر عرفانی است که بر عرفان و تصوف ایران تأثیری بسزاداشته است. که این تأثیر و انعکاس پیام فردوسی محدود و محصور به فارسی زبانان نیست بلکه در پهنه معرفت انسانی، تمامی سخنوران جهان از بیانات وی سود فراوان گرفته و شاهنامه رابه زبانهای مختلفی ترجمه کرده اند.

کلمات کلیدی:

شاهنامه، فردوسی، عرفان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/521000>

